

מ"ת 50596/07/19 - מדינת ישראל נגד משה בן משה, ישראל קקון, אלי אברהם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 50596-07-19 מדינת ישראל נ' בן משה ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. משה בן משה 2. ישראל קקון 3. אלי אברהם

החלטה בעניינם של משיבים 1 ו-3

לפני בקשה למעצרים של המשיבים 1 ו-3 עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדם בת"פ 50645-07-19, בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

רקע דיוני

נגד המשיבים הוגש ביום 21.7.19 כתב אישום המייחס להם עבירות נשק. בצמוד לכתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים.

למשיב 1 מיוחסות שלוש עבירות: רכישת והחזקת נשק, נשיאת נשק וירי מנשק חם.

למשיב 3 מיוחסת עבירה של נשיאת נשק.

על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 7.7.19 החליט המשיב 1 לרכוש נשק ותחמושת. משום כך שוחח המשיב 1 עם המשיב 2, אשר ביניהם הייתה הכרות מוקדמת, לשם רכישת אקדח הזנקה שהוסב לירי תחמושת מסוג קליעים של 9 מ"מ אשר נמצא שלא כדין ברשותו של המשיב 2.

על מנת לקדם את רכישת האקדח, התקשר המשיב 1 ביום 7.7.19 בשעה 14:14 למשיב 2 והודיע לו כי הוא מעוניין לרכוש אקדח דומה לזה שבחזקת המשיב 2, וכן הבהיר לו כי ברצונו לבצע ניסוי ירי בנשק בטרם הרכישה.

באותו יום, 7.7.10, בשעה 16:49 עדכן המשיב 2 את משיב 1 כי ניתן להיפגש ולהשלים את העסקה. משיב 1 חזר והתעקש לבחון את הנשק בעצמו בטרם השלמת העסקה. לאחר מכן, באותו יום בשעה 17:06, התקשר המשיב 2 למשיב 1 והודיע לו כי השיג תחמושת לנשק והשניים קבעו להיפגש לצורך ביצוע ירי והשלמת העסקה. אחר כך ובהמשך לכך, בשעה 20:20, הגיעו משיב 1 ומשיב 3 באמצעות רכב מסוג יונדאי טוסון לרחוב שהם בבאר יעקב, סמוך לבית מגוריו של המשיב 2. בהמשך לכך ירד המשיב 2 מביתו כשהוא מצויד באקדח ההזנקה כמתואר לעיל. המשיב 2 נפגש עם המשיב 1 ואז באזור המגורים ביצעו השניים ירי באמצעות האקדח. אחר כך חזרו השניים אל רכב היונדאי ושוחחו עם משיב 3 ליד הרכב.

אחר כך, סמוך לשעה 20:50, נסעו שלושת המשיבים במכוניותיהם, זה אחר זה, מרחוב שהם לרחוב דרך חיים הנמצא בסמוך, ועצרו בצד הדרך. בשלב זה, יצא משיב 3 מהרכב נגש למכוניתו של המשיב 2, לקח ממנו את האקדח והביאו לרכב. המשיבים 1 ו-3 נסעו ברכב היונדאי כשהאקדח ברשותם לבניין הסיטי טוואר ברמת גן.

סמוך לשעה 21:00 נתפסו המשיבים 1 ו-3 בחניון הבניין הנ"ל ברמת גן כשהאקדח מוסלק בתוך תא הכפפות שברכב.

המבקשת טענה כי בידה ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים והפנתה להאזנות סתר בהן נקלטו שיחות בין המשיבים 1 ו-2, תיעוד ממצלמות אבטחה, דו"חות פעולה ותצפית של שוטרים, חוות דעת מעבדת נשק לפיה האקדח מהווה נשק לפי החוק וחוות דעת מעבדה ביולוגית לפיה על האקדח שנתפס בחזקת המשיבים 1 ו-3 נמצא D.N.A של המשיב 2. כמו כן טענה המבקשת כי שתיקת המשיבים בחקירתם מחזקת את התשתית הראייתית.

בהחלטת מיום 23.9.19, ולאחר ששמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים, את דברי נציג שב"ס ועיינתי במסמכים רפואיים בעניין מצבו הרפואי של המשיב 1, קבעתי כי אין מקום להפוך את סדר הדין המקובל ולבחון את שחרורו של המשיב 1 לחלופה בטרם תידון שאלת קיומן של ראיות לכאורה. קבעתי, אפוא, כי הדיון בשאלת החלופה ובמצבו הרפואי של המשיב 1 יתקיים לאחר שתידון שאלת קיומן של ראיות לכאורה.

בהתאם להחלטתי זו, נשמעו טיעוני באי כוח הצדדים בשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

טיעוני בא כוח המבקשת

המבקשת הפנתה לראיות לכאורה וטענה כי יש בהן לבסס סיכוי סביר להרשעתם של המשיבים 1 ו-3 במיוחס להם ולהצדיק לפיכך את מעצרם של המשיבים 1 ו-3 עד תום ההליכים. התייחסות פרטנית לראיות אלה תיעשה במסגרת הדיון שלהלן.

טיעוני בא כוח משיב 1

בא כוח משיב 1 טען כי התשתית הראייתית שבידי המבקשת אינה מספיקה לצורך מעצרו של המשיב 1 עד תום ההליכים. בתוך כך הטרים וטען כי שלושת השיחות שקלטה המבקשת על פי צו להאזנת סתר- אינן קבילות כראיות משום שמספרי הטלפון בהם אחזו המשיב 1 והמשיב 2- בני השיחה באותן שיחות- אינם נמנים בין מספרי הטלפון אשר הצו התיר האזנה להם. לטענת הסניגור, אין בית המשפט מוסמך לעיין בראיות שהוצאה לגביהן תעודת חיסיון מבלי שמוגשת עתירה לגילוי הראיה החסויה, אף לא לצורך ובמסגרת הליך המעצר וכי על כן אף תעודת עובד ציבור שהגישה המבקשת אינה קבילה כראיה לכאורה היות ומהווה עדות מפי השמועה. כמו כן נטען כי קביעת בית המשפט העליון בעניין שושן שיאוזכר בפירוט בהמשך אינו מהווה הלכה מחייבת בסוגיה.

לטענת הסניגור, התשתית הראייתית מורכבת מאוסף של ראיות נסיבתיות, אשר אינן מוכיחות במישרין את עובדות כתב האישום אלא טעונות הליך של היסק הגיוני אודות דבר קיומן של העובדות הטעונות הוכחה, בבחינת מסקנה ברורה אחת ויחידה. לשיטת הסניגור, המסקנה העולה מתוך אוסף הראיות הנסיבתיות חלשה, אינה חד משמעית, ומצדיקה על כן שחרור לחלופת מעצר.

נטען כי אם תידחה הטענה בדבר קבילות השיחות שנקלטו בהאזנת סתר, הרי שהפרשנות שמייחסת המבקשת לאותן שיחות היא מגמתית ואינה מחייבת מסקנה בלעדית כי הדוברים דיברו על אקדח. בהקשר זה הפנה הסניגור לעדותו של אחיו של משיב 2, יניב קקון, המאשר בחקירתו כי הוא סוחר ברכבים וכי משיב 1 ביקש ממנו אופנוע. כמו כן הפנה הסניגור לעובדה כי משיב 1 מסר את גרסתו לפני השיחות הושמעו לו ולכך לשיטתו קיימת משמעות עצומה וכי בחקירתו הסביר כי "קטן" הכוונה לאופנוע בנפח קטן.

נטען כי לא סביר שהמשיב 1 יחזיק וישא ברכבו נשק בעוד שהוא יודע שהמשטרה עוקבת אחריו ועורכת מידי פעם לפעם חיפושים בביתו וברכבו.

נטען כי האקדח נתפס בתוך תא הכפפות של רכב מסוג יונדאי טוסון אשר המשיב 1 אינו בעליו ואינו המשתמש הבלעדי בו. מדובר ברכב שהושכר לאמו של המשיב 1 כאשר היא ואדם נוסף בשם רוני קנדלר המורשים היחידים להשתמש בו, אולם רוני קנדלר לא נחקר וכן לא נחקרו משתמשים נוספים, ומשום מחדלי חקירה אלה לא ניתן ליחס למשיב 1 החזקה בלעדית.

נטען כי לא קיימות ראיות לכאורה לביסוס יסוד הידיעה וההסכמה. בתוך כך נטען כי האקדח נתפס כשהוא מונח בתוך תא הכפפות של הרכב, כשהמשיב 1 נמצא מחוץ לרכב ולא על גופו של המשיב 1, כאשר לשיטת המבקשת המשיב 3 היה מי שישב בכיסא הנוסע ליד הנהג והוא זה אשר בשעה 20:50 יצא מהרכב, לקח מהמשיב 2 את האקדח וחזר לרכב. כמו כן נטען כי על גבי האקדח נמצא לכאורה D.N.A השייך למשיב 2 וכי בדיקות פורנזיות נוספות של הכפפות העלו D.N.A השייך למשיב 2, כאשר כל הבדיקות הפורנזיות ביחס למשיב 1 שללו כל זיקה בין המשיב 1 לבין האקדח. הסניגור הפנה להודעת המשיב 1 בחקירה בה מסר כי לא שמר על קשר עין רציף עם הרכב בעת ששהה מחוצה לו,

ובכך להוסיף לחלל הראייתי שאינו מאפשר לקשור בין המשיב 1 לבין האקדח שנמצא ברכב.

נטען כי מעת שהרכב הגיע לחניון "סיטי טאואר" בשעה 21:08 ועד לרגע המעצר חלפו כ- 20 דקות בהן לא היה הרכב נתון למעקב משטרה, ומדובר בפרק זמן ממושך ומספיק על מנת לתמוך בתרחיש חלופי לפיו המשיב 2 הניח את האקדח בתא הכפפות, השליך כפפות על רצפת מושב הנוסע, וכל זאת מבלי ידיעתו והסכמתו של המשיב 1 כאשר בעת מעצרו נמצא היה מחוץ לרכבו.

נטען כי תמוה שהמשיב 2 לא מסר את האקדח, עמו ירד מביתו, אלא רק בשעה 20:56 בעת שהמשיב 3 ניגש לרכבו של המשיב 2, ולא ניתן להנחה באופן ברור ומוחלט כי "הדבר מה" שנראה משיב 3 אוחז בידו הוא נשק דווקא. כמו כן נטען כי לא ייתכן שהמשיב 3 יאחוז את האקדח בשתי ידיו ויעבור בהליכה כברת דרך של כ- 300 מטרים לפחות מבלי להסתיר את האקדח תחת בגדיו. על כן נטען כי המסקנה לפיה המפגשים בין השלושה עסקו בדבר מה תמים ולא באקדח היא מסתברת יותר מההיזיה של המבקשת.

נטען כי עדויות השוטרים על כי שמעו קולות ירי מאזור בית העלמין בבאר יעקב תמוהות ביותר הן בהתחשב במקום בו עמדו באותה העת והן משום שבניגוד למצופה לא "שעטו" לעבר מקום שמיעת הירי לכאורה.

נטען כי לא נשללת האפשרות כי האקדח הונח ברכב בעת שהמשיב 1 קיים מפגש במושב מצליח ועל ידי שלושה אנשים שנכחו עמו באותו מפגש על רקע סכסוך ביניהם לבין המשיב 1.

נטען כי אין לייחס לשתיקתו של המשיב 1 בחקירה משמעות מפלילה ואין בה להשלים את החסר הראייתי היות והשיב על מרבית השאלות שהפנו אליו החוקרים, ובעת ששתק היה זה בתגובה לחקירה מגמתית.

טיעוני בא כוח משיב 3

בא כוח משיב 3 טען כי הראיות הנסיבתיות נגדו מותירות סימן שאלה, מקיימות אפשרויות נוספות שלא נבדקו ואינן מאפשרות לקבוע באופן ברור וחד משמעי כי המשיב 3 הוא זה שהעביר את האקדח לתוך הרכב. בתוך כך נטען כי הרכב בו נתפס האקדח אינו רכבו של המשיב 3 והוא לא היה בשליטתו הפיסית, כי שמו של המשיב 3 לא עלה באף אחת מהשיחות שנקלטו בהאזנת סתר, כי המשיב 3 לא מעורב ונוכח בעת "ניסוי הכלים" שנעשה באקדח, כי על האקדח ועל גופו של המשיב 3 לא נמצאו ממצאים הקושרים ביניהם וכי אף עוקב לא ראה את המשיב 3 נושא אקדח ו/או כפפות או כי לקח דבר מה מרכב המרצדס ואין לשלול האפשרות כי החזיק בידיו "דבר מה" שהיה ברשותו קודם שניגש לרכב המרצדס. על כן נטען כי לא ניתן לשלול את האפשרות שהאקדח הגיע לרכב בו נסע המשיב 3 קודם לכן, מוקדם יותר, ושלא באמצעות המשיב 3.

נטען כי הימצאות D.N.A השייך למשיב 3 על גבי הכפפות עליהן נמצאו שרידי ירי אינה ראייה המשלימה את החסר

הראייתי, היות ומדובר בממצא פורנזי שנמצא על חפץ נייד ולא ניח והיות ואין ראיה כי המשיב 3 עשה שימוש בכפפה בזמן הרלוונטי. כמו כן נטען כי אין ראיה על כך ששרידי הירי שנמצאו על הכפפות קשורים לירי שנעשה באותו יום. עוד נטען כי לא ידוע האם מדובר ב- D.N.A שנמצא בחלק החיצוני או הפנימי של הכפפה, ויש ליחס לה בשלב זה ערך ראייתי נמוך ביותר.

נטען כי אין לייחס לשתיקתו של המשיב 3 משמעות לחובתו, היות ומדובר בשתיקה על פי עצת עורך דין.

דין והכרעה

על פי הוראת סעיף 21(ב)(1) ל"חוק המעצרים", החלטה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המתנהלים נגדו, טעונה בחינה תלת - שלבית: ראשית, יש לבחון קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה הנטענת. במסגרת זו על בית המשפט לבחון האם בידי התביעה ראיות שבמצבן הגולמי, מבססות סיכוי סביר להרשעה, תוך שבית המשפט איננו נדרש למשקלן של הראיות, או למהימנותם של עדים, לפי ששאלות אלה נותרות להכרעת בית המשפט בהליך העיקרי; שנית, יש לבחון האם, בנסיבות העניין, קמה עילת מעצר; שלישית, וככל שהתשובה לשני התנאים הראשונים היא בחיוב - על בית המשפט לבחון האם קיימת אפשרות להגשים את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה יותר. במסגרת זו ניתן לבדוק גם את האפשרות להורות על מעצרו של הנאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, או לבחון חלופות מעצר אחרות.

להלן אסקור את עיקרי התשתית הראייתית שהוצגה לפני.

ראשית לכל, ופי שיובא ויובהר להלן, תחילתה של הפרשה שלפנינו היא בהאזנות סתר, אשר ביצעה המשטרה לשיחותיו של המשיב 1. בעניין זה ראוי לפתוח הדיון במחלוקת אשר התעוררה בין הצדדים באשר לשיחות אלה. המחלוקת בין הצדדים, ויש והיא המהותית ביותר, במקרה זה, היא בשאלת קבילותם של תוצרי האזנת סתר המהווים, כך נראה, נדבך משמעותי בתשתית הראייתית הלאאורית.

מחלוקת זו עולה נוכח תעודת חיסיון שהוצאה על חלקים מצו ההיתר להאזנות הסתר (להלן: "הצו"), מכוחו הופקו תוצרי האזנת הסתר, ובגינה הושחרו מעל גבי הצו שתי שורות המתארות "קו או מתקן", והמופיעות לצד שלושה מספרי טלפון שנותרו גלויים.

באי כוח המשיבים 1 ו-3 טענו כי האזנות הסתר בתיק זה, שבעקבותיהן התקבלו השיחות, אותן מבקשת המבקשת להסתמך עליהן בתשתית הראייתית, בלתי קבילות. הטענה פשוטה בתכלית והיא קשורה בטבורה לצו ולתעודת החיסיון. עיון בצו האזנת הסתר מראה כי אין בנמצא מספר טלפון אשר בקשר אליו הוצא הצו.

תמליל האזנת הסתר מגלה כי ההאזנה הייתה לשיחה בין שניים, האחד הוא המשיב 1, שנדמה כי אין חולק שהוא צד לשיחה, לבין משיב 2, אשר גם בקשר אליו, אין חולק כי הוא צד לשיחה, על פי מספר הטלפון של משיב 2. אין בתמליל אזכור של מספר הטלפון של משיב 1. על פני הצו מצוינים שלושה מספרי טלפון בלתי רלבנטיים לשיחות שנקלטו

בהאזנת הסתר. כל שמצוי בצו הוא שורה וחצי מושחרות. כמובן, שאין לדעת מה הושחר: אם הושחר מספר טלפון או שמא פרט כלשהוא אחר. בצמוד לכך, מצויה תעודת חיסיון אשר לפיה חסויות השורה וחצי.

הטענה פשוטה בתכלית: אין לפנינו צו האזנת סתר המכשיר קבילות ההאזנה. שהרי אי אפשר לדעת לאיזה מספר טלפון האזינו בשיחה זו. באין בצו ציון ספציפי למספר טלפון, בו נשמע משיב 1 משוחח, הרי לפנינו האזנת סתר אסורה על פי החוק.

באת כוח המבקשת טענה, בתגובה, כי תוצרי האזנת הסתר, שנתקבלו מכוח צו להאזנות סתר מס' 102/19, אשר חלקים ממנו חסויים על פי תעודת חיסיון, מטעמי אינטרס ציבורי חשוב, אינם פסולים כראיה אך משום שאין מופיע בצו מספר טלפון. באת כוח המבקשת הציגה תעודת עובד ציבור החתומה על ידי ראש מחלק סיגנט ביחידה המרכזית במחוז תל אביב - רפ"ק ירון אלישיב, המבהיר את הקשר בין האזנת הסתר לבין הצו. לפי הטענה תעודת עובד ציבור זו מהווה עדות על כך שהפקת התוצרים נעשתה על פי היתר כדן. רפ"ק אלישיב הצהיר בתעודה החתומה על ידו כי "חיבור העמדות ההאזנה והפקת השיחות בוצעו בהתאם לצווי בית המשפט, החוק, הנהלים וההוראות המחייבות" וכי ההאזנה בוצעה מעמדה 286959.

בתגובתה ובתמיכה לעמדתה, הפנתה באת כוח המבקשת לשתי החלטות האחת של בית המשפט העליון והשנייה של בית המשפט המחוזי בבאר שבע.

באשר להחלטת בית המשפט העליון, הפנתה באת כוח המבקשת לבש"פ 7234/18 שושן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.10.18), שם נסמכה התשתית הראייתית הלכאורית שהציגה התביעה על שיחות שנקלטו בהאזנת סתר המתעדות את קשירת הקשר בין הנאשמים ואת התיאומים לרכישת אקדח. הנאשמים טענו כי אותן שיחות הינן תוצרי האזנת סתר אסורה לפי שלא הוצג צו המתיר האזנה למספרי הטלפון מהם התקיימו אותן שיחות. התביעה הציגה צו, שחלקו מושחר, לפיו הותרה האזנה למספר טלפון מסוים וכן פרפרזה מאת קצין סיגנט לפיה ההאזנה מכוח הצו התירה גם האזנה לשני מספרי טלפון נוספים, אשר עלו בחקירה לפי הצו והם משויכים לצד השני של השיחה. אסמכתא לכך הוצגה בתעודת עובד ציבור והצהרה מטעם התובעת, לפיה השיחות שבחומר החקירה הופקו כולם מכוח הצו והן מתייחסות לשלושה מספרי טלפון. בית המשפט העליון (כב' השופט ע' פוגלמן) קבע כי בנסיבות הקיימות אין לקבוע כי השיחות שבמחלוקת אינן קבילות כראיה וכי הן בגדר ראיות לכאורה לצורך הליך המעצר. אלה הדברים:

"הליך המעצר אינו מסגרת הולמת להכרעה בשאלת קבילות הראיה והדבר מסור לערכאה הדיונית ... הלכה פסוקה היא "שטענות בדבר קבילות ראיות מקומן להתברר בהליך העיקרי ועל בית המשפט בהליך המעצר להעריך מהי רמת הסיכוי כי ראיה גולמית, שקיימת מחלוקת בשאלת קבילותה, תהיה קבילה במשפט" ... עוד נפסק כי "כל עוד הראיה אינה בלתי-קבילה על פניה, ניתן לראותה כראיה לכאורית לצורך הליך המעצר עד תום ההליכים" ... בעניין עמר דחה בית המשפט המחוזי בגדרו של הליך עיקרי התנגדות להגשת תוצרי האזנת סתר במקרה דומה שבו הושחר חלק מתעודת החיסיון. איני קובע מסמרות בעניין זה, וההכרעה - גם במקרה שלפנינו - צריכה להיעשות על ידי הערכאה הדיונית. בהינתן הנסיבות שעמדתי עליהן וההכרעה בעניין עמר אין לומר כי לפנינו ראיה "בלתי-קבילה על פניה".

באת כוח המבקשת הפנתה גם להחלטה שניתנה בבית המשפט המחוזי בבאר שבע בת"פ 6468-03-11 **מדינת ישראל נ' עמר** [פורסם בנבו] (2.5.13), שם נדונה טענת הסניגור כי תוצרי האזנת סתר שהופקו על בסיס צו האזנת סתר אשר בהתאם לתעודת חיסיון הושחר תיאור "המתקן" לגביו ניתן הצו- אינם קבילים כראיה. בית המשפט קבע כי תוצרי האזנת הסתר קבילים לכאורה וכי הנטל לבקש את הסרת החיסיון ולהפריך את הראיות אודות הקבילות, שהן תעודת עובד ציבור ומכתבי הסבר, עוברת אל הנאשם. גם במקרה זה, העידה קצינת משטרה על אודות האזנת סתר ל"מתקן" בהתאם לצו. ואלה נסיבות הרקע להאזנת הסתר:

" המדינה מבקשת לקבל את תוצרי האזנת הסתר, על יסוד תעודת עובד ציבור של רפ"ק רחלי דוידוביץ, יחד עם מכתבי הסבר (ת/94, ת/99 ו- ת/99א - בהתאמה). ממסמכים אלה, יחד עם עדותה (החל מעמוד 503 לפרוטוקול) מבקשת המדינה ללמוד כי התוצרים המפורטים בטבלה ת/94 הופקו כדין. זאת, פשוט מתוך אמרתה כי היא מכירה את המערכת ואיך היא עובדת, ואף שאין היא יכולה לפרט בשל החיסיון, התוצרים נובעים מהאזנה מתקן שעליו ניתן הצו".

בית המשפט קיבל תוצרי האזנת הסתר בכפוף לחקירה נגדית של קצינת המשטרה וכך קבע:

"כך במקרה דנן, העדה העידה על הזהות של ה"מתקן" לגביו ניתן הצו, ל"מתקן" לו האזינו. עדות זו, דלה ורשה היא עומדת, בתעודת עובד ציבור וחקירה ראשית, אך לא כריקה, מספיקה היא כדי להרים נטל ההוכחה הראשוני. אכן זכותו של הסנגור לחקור אותה בחקירת שתי וערב, על מנת להבין הפרטים ולבדוק אותם. זכות שהסנגור היה שמח לממש אלמלא החיסיון. אם החיסיון מפריע למצות החקירה - יתכבד ויבקש הסנגור את הסרתו. כל עוד לא ביקש להסיר החיסיון על מנת לאפשר לעדה להשיב על השאלות שלו בחקירה הנגדית, החקירה הראשית במקומה עומדת, ויש לראות את הסנגור כמי שויתר על השאלות עליהן לא קיבל תשובה".

בא כוח המשיב, יצא חוצץ נגד פסיקה זו, ובמיוחד כנגד קביעת בית המשפט העליון, בין היתר משום היותה החלטה שניתנה בדעת יחיד, ולדבריו, החלטה זו סותרת פסיקה קודמת, שלא הכשירה קבילות האזנת סתר שלא עמדה בקנה אחד ובאופן דווקני עם צו האזנת סתר.

ככל שאני בוחן ושוקל המחלוקת בין הצדדים, אני סבור כי המתווה שנקבע על ידי בית המשפט העליון נכון הוא ועולה, בכל הכבוד, עם החוק. שאין לשכוח כי עניין לנו בראיות לכאורה, אשר יבחנו, ישקלו ויוערכו על ידי המותב הדיוני בבוא היום. בשלב זה, די באשר הוצג לפני כדי לשלול טענה בדבר אי קבילות האזנות הסתר ותוצריה.

ומכאן לראיות המצויות בתיק החקירה. בטרם ניתוח הראיות מצאתי להקדים, ולהדגיש. ככל שעושה אני שימוש בביטויים נחרצים באשר לראיות שבתיק החקירה, ממילא אין נחרצים הם לפי שמדובר בראיות לכאורה, דהיינו מדובר אך בפוטנציאל ההרשעה שיש בהן (עיינו בבש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** פ"ד נ (2) עמ' 133).

כפי שיובהר להלן, טענת המבקשת, היא כי מדובר ברצף של ראיות נסיבתיות, אשר מובילות למסקנה כי במקרה שלפנינו קיימת תשתית ראייתית כפי הלכת זאדה.

ראשית, הפנתה באת כוח המבקשת לשיחות שנקלטו בהאזנת הסתר. מדובר בשלוש שיחות:

הראשונה מספרה 601 מיום 7.7.19 תחילתה בשעה 14:14:46 וסיומה בשעה 14:16:29, השנייה מספרה 628 מאותו יום, תחילתה בשעה 16:49:30 וסיומה בשעה 15:53:54, השלישית מספרה 632 מאותו יום תחילתה בשעה 17:06:40 וסיומה בשעה 17:07:21.

האזנה לשיחות אלה אשר הוגשו בצמוד לתמלילים הקלטה שלהן, מגלה כדלקמן:

המשיב 1 מתקשר למשיב 2 ואומר לו כי דיבר עם אחיו וזה אמר לו על "האופנוע של השלושים אלף, שלושים ושלוש, מה שאמרת לי". המשיב 2 מאשר דברים אלה. המשיב 1 אומר למשיב 2: "וואלה תסדר לי אותו, בחייאת אחי, אני יעשה לו טסט, רק נראה שהוא טוב ואני יעביר לבן אדם, נעשה העברת בעלות". משיב 2 משיב כדלקמן: "אין בעיה, אני תכף הולך לראות את האוטו, אתה שומע?". מצאתי להעיר כאן ולהקדים במשהו הדיון וההחלטה אודות שיחות אלה. אכן, המשיב 1 מדבר על **אופנוע** והנה משיב 2 עונה לו באשר **לאוטו**. בהמשך אומר משיב 2 למשיב 1 כי הוא יבדוק לו את "הזה" אם הוא עובר טסט וזה יגיד למשיב 1 לבוא. אלא שמשיב 1 אומר למשיב 2: "אין בעיה. אין בעיה. אם כן אני רק אני רוצה לבוא לטסט, הבנת אותי? לראות אתה בעיניים שהוא עובד". משיב 2 משיב: "לא בעיה, אני אעשה את הטסט, הכל טוב". משיב 1 מתעקש ואומר למשיב 2: "כן, אני רוצה רק לשמוע, הבנת?". תשובתו של משיב 2 להתעקשות משיב 1 היא: "אני לא רוצה שתפגוש את הבן אדם, אתה מבין? זה לא...אני אפנה אותך לבן אדם ישירות". עונה לו משיב 1: "כן, לא מקסימום אני אהיה לב...ליד הבנת אותי? בלי שזה. הבנת? כאילו רק אני רוצה לזה. נסדר את זה, זה לא בעיה. תגיד לי שכן, נעשה איזה סידור שכאילו הוא לא ידע...וזה, נסדר את זה רק אני ואתה". משיב 2 מסכים להצעתו זו של משיב 1. בסיומה של השיחה אומר המשיב 1: "אז תעדכן אותי אחי מה, מו, ואני גם יתארגן בניירות".

בשיחה השנייה בחלוף כשעתיים וחצי מתום השיחה הראשונה, מסכימים השניים להיפגש באופן מיידי, אבל המשיב 2 אומר למשיב 1: "כן בוא עכשיו, אבל שהמספר הוא שלו וחצי, הבנת אותי? שתדע אני לא משנה את המספרים האלה". עונה לו משיב 1: "היה שלוש שלוש". תשובת המשיב 2 מפנה אותו למעשה לאותו אדם עליו דובר בשיחה הראשונה, שמשיב 2 אינו רוצה להפגיש בינו לבין משיב 1. וכך עונה משיב 2: "אין באמא שלי, בספר תורה, זה מה שהוא רוצה, באלוהים. בדיוק, בדיוק, בדיוק כמו שלי אותו דבר". המשיב 2 מאשר שזה אותו דבר שואל משיב 1: "אותו צבע?" עונה לו משיב 2: "אותו דבר, אותו אחד בול אחי". כאן שוב חוזר משיב 1 לעניין הבדיקה בלי שאותו אדם ידע שכן: "...אני רוצה לסדר את זה, כאילו רק אתה יודע אם אני לא בודק, הבנת אותי? שלא יביאו לי חתול בשק הבנת?". עונה לו משיב 1: "אני בדקת כבר אחי, הכל טוב. אני רק אומר לך כאילו". וענה לו משיב 1: "בדקת את שלך לא את שלי". משיב 2 מתעקש כי בדק "את זה" משמע לא את שלו ואומר למשיב 1: "את זה אחי את זה. עכשיו הייתי עם הבן אדם. עכשיו הייתי איתו אחי, מה". בהמשך השיחה לאחר שהשניים נדברים להיפגש אומר משיב 2 למשיב 1 כי על משיב 1 להביא את הבפנים שלו". (בטעות נרשם בתמליל "המחיר שלו" - א.ה.), משיב 1 עונה כי אין לו עכשיו להביא את הבפנים. אומר גם משיב 1: "למה הוא מביא אותו בלי?". עונה לו משיב 2: "היה בו, מה שהיה בו בדקתי, מה, היה בו

ארבע". משיב 1 שואל בהמשך: "זה הרגיל, נכון לא הקטן". תשובת משיב 2 "לא, הקטן, הקצר". בהמשך הדברים מתעקש משיב 1 לגבי אותו דבר שאין "עכשיו". וכך אומר למשיב 1: "אין אבל אני לא יקח אותו ככה חתול בשק, אני יבוא לקחת אותו, אבל אני יביא את זה איתי, הבנת אותי? לראות שהכל בסדר, ואני בא לוקח. אני רוצה לראות, אני רוצה... אני רוצה לראות, הבנת אותי אחי? אם אין איך אני יראה? אני צריך להביא איתי". אחר כך, ממשיך ואומר משיב 1: "כן, אבל אני לא יודע אם אני יכול להביא איתי היום. זה הקטע". מתוך שיחה זו עולה שכל המכירה הזו, תלויה באותו דבר ששמים בפנים, וכי בלי אותו דבר אי אפשר לבדוק אותו. משיב 1 אומר למשיב 2 כך: "אין בעיה אני יביא לך... אני יביא לך את הניירות. יביא לך הכל". משום שלמשיב 1 אין את אותו דבר ששמים בפנים, מביט משיב 2 לדבר עם אותו אדם ועונה למשיב 1: "אין בעיה, אז תן לי דקה אני אדבר איתו. אני אדבר עם החבר שלי". וממשיך ואומר למשיב 1: "ונראה אם יש לו עכשיו, אם הוא יכול להביא לי". השיחה השלישית התקיימה כעבור כ- 13 דקות מתום השיחה השנייה. בשיחה זו, אומר משיב 2 למשיב 1: "אתה רוצה לבוא?" עונה לו משיב 1: "סידרת...". משיב 2 מאשר שסידר. כאן משיב 1 אומר למשיב 2: "אז חכה, אני שנייה אתקשר לבן אדם שיאסוף אותי אחי ונראה...". ממשיך ואומר משיב 1: "כן, דקה אני אחייג לבן אדם שיאסוף אותי אחי ואני אגיד לך מתי אני מגיע". בסיומה של שיחה זו, מסכמים השניים כי יפגשו מיד לאחר שמשיב 1 יסדר אדם שיאסוף אותו למקום המפגש.

מתוך השיחה עולה ברורות כי השניים מדברים באופן מוצפן שמא אומר בשפה המדוברת במקומותינו ב"קודים". ברור שאין מדובר בעסקת מכירת אופנוע או אוטו. בשלב מאוחר בהמשך הדברים, אתייחס לעסקה זו בין השניים, אך אקדים ואומר כי במהלך שיחה "שכחו" השניים כי מדובר ב"אופנוע" ועברו בשיחתם ל"אוטו".

השוטרים אשר יירטו השיחות הללו, אף הם הבינו שההסכם בין השניים אינו למכירת אופנוע או אוטו. אלא הסכם פלילי בין הצדדים למכירת נשק. אני מפנה לדו"ח פעולה של השוטר יהונתן ציוני מאותו יום, אשר השתתף ביחד עם שוטרים אחרים למעקב אחר תנועתו של המשיב 1. בדו"ח זה מציין השוטר במפורש כי: **"בתאריך 7.7.19 בשעה 21:30 לערך ביחד עם השוטרים: גל אילוז, שון משה, לאה בנקסוס, בהמשך לדיווח מיחידת העיקוב על הנדון משה בן משהבן דניאל יליד 88 ת.ז. אxxxxx שהוא נמצא ברכב יונדאי טוסון ל.ז. אxxxxx וכי יש חשד כי יש ברשותו אמל"ח..."** (אמל"ח - "אמצעי לחימה" א.ה).

יתירה מזו, ומעבר למסקנת השוטרים כי מדובר בשיחות אלה בנשק, אזי ברמת ודאות סבירה על פי הניסיון המצטבר ומתוכן השיחה, ניתן היה להבין כי אין מדובר במכירת אופנוע או אוטו, אלא מדובר במכירת נשק. שהרי בלי לבדוק את הדבר או בלי שיהיה מה ש"בפנים", אשר בלעדיו אי אפשר לבדוק את הדבר, עולה על פני הדברים ברורות כי מדובר במכירת נשק. אך בכך יש כדי להקדים את המאוחר כפי שאפרט בהמשך.

בעקבות יירוט שיחות אלה, החליטו השוטרים להציב, עוקבים, דהיינו שוטרים סמויים לעקוב אחר תנועתו של המשיב 1. כאן המקום לאבן הדרך השנייה במסלול הראיות הנסיבתיות - המעקב אחר תנועותיהם של המשיב 1 ומשיב 2. בראיות שבתיק זה, מצויים דו"חות של ארבעה עוקבים: א 136, א 137, א 138 ו- א 139. כפי הנמצא בדרך כלל בתיקים בהם מצויות ראיות ועדויות של עוקבים, מצוי דו"ח אשר כותרתו: "סיכום פעילות לתאריך 7.7.19 משה בן משה (ת"ז 200427458)". בעמודה הראשונה מימין "מס"ד (מספר סידורי) מ- 1 עד 4. בעמודה השנייה מימין "שעות" ובעמודה האמצעית "מהות הפעילות" ובצד שמאל של הסיכום "הערות". ראוי לעיין עיון מעמיק בדו"ח סיכום זה. אלא שמעבר

לדו"ח זה, כראיות תומכות ומשתלבות במלאכת העיקוב, מצויים בתיק תקליטורים ממצלמות אבטחה: שניים מהם מהמצלמה המוצבת בבית מס' 5 ברח' שוהם ואחד בבית מס' 3 בבאר יעקב. אין חולק כי המשיב 2 מתגורר בבית מס' 3 וכי בית מס' 5 צמוד אליו. מתוך סיכום הפעילות כמו גם מתוך דו"חות העוקבים עולה כי המשיבים 1, 2, ו- 3 נפגשו בשעה 20:43 סמוך לבית מס' 5 דהיינו סמוך לביתו של משיב 2. ראוי לציין כי המשיבים זווה על ידי העוקבים באמצעים אשר היו בידיהם. על פי הדו"חות הללו, המשיב 1 ו- 3 הגיעו למקום, במכונית מסוג יונדאי "טוסון" כסופה (להלן - "הטוסון" או "הרכב"). בתחילה היה עמם אדם רביעי רכוב על קטנוע לבן, ושוחח עם משיב 2. מתוך חומר הראיות עולה כי היה זה חברו של המשיב 2 אחד בשם אבי (אברהם סרור), וכי מהחקירה עולה כי הגיע למקום באקראי על מנת לפגוש את חברו המשיב 2 (ראו הודעתו מיום 11.7.19 והודעת מעסיקו - חברו עוז בנימין מיום 11.7.19). כפי שעולה מהדו"חות, בשלב מסוים המשיב 1 ומשיב 2 נראו פותחים את תא המטען של הרכב. בהמשך משיב 2 פנה ללכת לעבר חניון כלי הרכב של בית מס' 5. אחר כך, משיבים 1 ו-2 נכנסו לרכב ונסעו משום לעבר חניון בית מס' 3. הנהג ברכב היה משיב 1. אחר כך, נראה משיב 2 נוהג במכוניתו מסוג מרצדס ויוצא מחניון כלי הרכב של בית מס' 3 נכנס לרח' שוהם ועוצר רכבו סמוך למשיבים 1 ו-3 שהיו בטוסון. אחר כך, נסעו שני כלי הרכב, האחד אחר השני, מתוך חומר הראיות עולה כי המשיב 2 הוביל את הטוסון. מרח' שוהם פנו לרח' היהלום ודרך חיים, בעיר נס ציונה, ועצרו סמוך למפגש בין רחובות היהלום ודרך חיים. סמוך לאחר העצירה יצא משיב 3 מהטוסון, ניגש למרצדס ונראה רוכן לעבר חלון המרצדס, אחר כך נפרדו. רכב המרצדס עזב את המקום דרך רח' היהלום לכיוון מרכז מסחרי המשולט "יצחקי במושבה". המשיב 3 חזר לרכב הטוסון תוך שהוא אוחז בשתי ידי דבר מה, נכנס לטוסון הצטרף לנהג ושניהם נסעו יחדיו בדרך חיים ועזבו את המקום. הערת אגב, בדו"ח הסיכום, בתחילת הדו"ח זוהה המשיב 3 כמי שלובש חולצה שחורה ומובדל בזיהוי ממשבי 1. בהמשך הדו"ח נרשם כי אותו אדם לא מזוהה. אך מתוך הראיות בתיק, של העוקבים כמו גם מתוך תצלום של השלושה אשר צולמו בלי ידיעתם (ראו לוח צילומים מיום 7.7.19 שביצע עוקב מס' 210) ברור כי המשיב 3 הוא השלישי בחבורה והוא זה אשר נמצא ברכב הטוסון (ראו בעניין זה דו"ח א 138 סעיף מס' 2 בדו"ח).

על פי דו"חות העוקבים, לאחר שעה 20:55 או 20:56 נפרדו שני כלי הרכב ולא נראו עוד. אלא שעל פי דו"חות שוטרים, אשר אף הם השתתפו באירוע, כחלק ממנו, לאחר שיתוף פעולה עם יחידת העוקבים, עולה כי סמוך לשעה 20:15 (על פי הדו"ח של השוטר דודי עובד שהיה ביחד עם שוטרים נוספים ביניהם פקד חיים בר) או 20:20 (על פי הדו"ח של פקד חיים בר), שמעו שני שוטרים אלה, שלושה קולות נפץ וזיהו קולות אלה מתוך עבודתם במשטרה כקולות ירי. קולות הירי הללו נשמעו על ידי שני השוטרים עת היו סמוך לבית הקברות הנמצא סמוך לרח' שהם. ראוי להדגיש כי העולה מתוך דו"חות אלה, שהשוטרים הללו הגיעו למקום על פי הכוונה של השוטרים העוקבים, אשר לא מסיבותיהם לא היו בקרבת מקום אותה עת. לפיכך, כפי העולה משני הדו"חות הללו, שלחו העוקבים את השוטרים תוך שהם מכוונים אותם לאותו מקום שבסמוך אליו נשמעו קולות הירי.

בדו"ח הסיכום מופיע כי בשעה 21:08 נראה הטוסון נוסע בכביש 20 לכיוון צפון, פנה למחלף ארלוזורוב, לכיוון רח' אריאל שרון ברמת גן, דרך בגין, בכביש הגישה המוביל לחניון כלי רכב של מלון המשולט "סיטי טאואר" שברח' זיסמן מס' 14.

וזו המסקנה העולה מהראיות עד כאן. בין השעות 20:43 נצפו שלושת המשיבים, על ידי יחידת העוקבים, כמו גם על פי מצלמות האבטחה וצילום השלושה ("סטילס"), ועד 20:56 עת נפרדה החבורה: המרצדס נסעה לכיוון אחד והטוסון לכיוון אחר. בשעה 21:08 דהיינו 12 דקות אחר כך, נצפה הטוסון נוסע בכביש 20 עד אשר מגיע לבניין המכונה סיטי

טאואר ונראה בכביש הגישה לחניון של בנין זה בו מתגורר משיב 3 (דו"ח סיכום הפעילות).

מכאן, מסלול הילוכנו הראיתי יוביל לאותו חניון של בנין ה"סיטי טאואר" (להלן: "החניון"). ראוי להפנות לדו"ח שרשם השוטרי יהונתן ציוני מיום 7.7.19 בשעה 23:00. על פי דו"ח זה באותו ערב, בשעה 21:30 לערך ביחד עם השוטרים: גל אילוז, שון משה ולאה בנקסוס, בהמשך לדיווח מיחידת העיקוב שעקבה אחר המשיב 1, אשר נמצא ברכב הטוסון, וכי יש חשד כי ברשותו אמצעי לחימה (אמל"ח) ו כי המשיב 1 נכנס עם הרכב לחניון. השוטרי נכנס עם רכב הבילוש לחניון וזיהה את הטוסון חונה בחנייה מסודרת "עם הפנים לכיוון היציאה" וזיהה את המשיב 1 באמצעות תמונה שהייתה ברשותו, כשהוא נמצא מחוץ לרכב, בחלקו האחורי של הרכב. השוטרי השתמש בכוח למעצר המשיב 1.

בהמשך לדו"ח זה מצוי בתיק דו"ח של השוטרת לאה בנקסוס אשר בהמשך למעצר המשיבים 1 ו- 3 ביצעה חיפוש ברכב. גם בדו"ח של השוטרת מצוין כי שעת הפעילות הייתה 21:30 לערך. הדו"ח נרשם באותו ערב. השוטרת תפסה בין היתר שני זוגות כפפות ואקדח הוא האקדח, שאחר כך הסתבר כי מדובר באקדח הזנקה שהוסב לאקדח שסוגל לירות קליעים שבכוחם להמית אדם (ראו חוות דעת המומחה פבל גיברץ מיום 10.7.19). האקדח נתפס בתא הכפפות של הרכב. עוד מצאתי בשלב זה, להפנות לחוות דעת המומחית סיגל ברליין מיום 19.8.19 לפיה על האקדח נמצא D.N.A של משיב 2.

עוד יש לציין כחלק מהפסיפס הראיתי כי באותו ערב, נערך חיפוש על ידי שוטרים בביתו של משיב 2 ובין היתר נתפסה חולצה, היא אותה חולצה שלבש המשיב 2 באותו ערב, חולצה לבנה עם הכיתוב בשחור, כפי דיווחיהם של השוטרים העוקבים (ראו דו"ח של פקד חיים בר מיום 8.7.19 שנרשם בשעה 04:14). אקדים ואומר כי על פי חוות דעת מז"פ בחולצה, ובשערותיו של משיב 2 זו נתגלו שרידי חומרי ירי. שרידי ירי, כמו גם D.N.A של משיב 3 (כפי שיצוין להלן) נמצאו גם בכפפות שנתפסו בחיפוש ברכב שערכה השוטרת בנקסוס, כמצוין לעיל (ראו חוות דעת של המומחית אסנת ישראלזון אזולאי מיום 15.8.19).

זה המקום לפירוט הממצאים הראייתיים עד כאן:

מאז הדיווח של יחידת העוקבים שהטוסון נראתה בשעה 21:08 בכביש 20 נסעה לכיוון רמת גן, ממחלף ארלוזורוב נכנסה לחניון ותפסת האקדח סמוך לשעה 21:30 חלפו כ- 22 דקות. על האקדח שנתפס ברכב נמצא D.N.A של משיב 2, ואזכיר כי באותו ערב, זמן קצר לפני תפסת האקדח היו המשיב 2 והמשיבים 1 ו-3 יחדיו, תוך שבאותו פרק זמן קצר של במפגש של השלושה שמעו שוטרים קולות ירי מאותו מקום בו היו השלושה. ועוד נמצא כי נמצאו שרידי ירי על חולצתו של משיב 2 על שערותיו, ועל כפפות שהיו ברכב סמוך למעצר המשיבים 1 ו-3 ולתפסת הכפפות. עוד יש להדגיש כי על פי חוות דעת מז"פ, מעבר להימצאות שרידי ירי על הכפפות נמצא בהן D.N.A של משיב 3 (ראו חוות דעת של המומחית סיגל ברליין מיום 25.8.19 סעיף 1 לפרק המסקנות).

וכעת, לפרק המגשר בין הקטע האחרון במסלול הראיתי, לקטע הראשון והוא שיחות האזנות הסתר. השאלה הרטורית שאני שואל היא האם בשיחות אלה, לא דובר על מכירת נשק? כאמור שאלה רטורית גרידא. כפי שצינתי לעיל, תוך

שני מקדים את המאוחר. השיחות הללו שהתנהלו בין המשיב 1 למשיב 2 התנהלו כשיחות מוצפנות, אשר הניסיון השיפוטי המצטבר, מוביל לכך. המלל שבשיחות אינו מוביל לתוכן האמיתי. תוכן של השיחות, במיוחד בעת השניים התבלבלו ו"שכחו" בין מכירת אופנוע למכירת אוטו, ותוך התעקשות המשיב 1 לבדוק בעצמו את הדבר שהוא קונה, שאינו רוצה לקנות "חתול בשק". או שהמשיב 1 מתעקש על כך, ש"הבפנים" של אותו דבר, ימצא כתנאי בל יעבור לקניית הדבר. כמו גם, הסתרת קיומו של אדם שלישי שיש להסתיר ממנו רכישת "הדבר". או דברי המשיב 1 כי אם הבדיקה תעלה שהכול תקין יביא "הניירות", וכי איזה ניירות על קונה רכב להביא למוכרו? מוכר הרכב הוא אשר צריך להביא "ניירות" לקונה הרכב. מתוך השיחות האלה אני מעלה את העיקר: במה מדובר עת הדוברים מדברים על בדיקת הדבר הנקנה או הנמכר או שמא אומר מהו "הדבר" הנמכר? האם אין מדובר בדבר שאינו רכב? האם "הניירות" הללו אינם אלא שטרות של כסף בתמורה לקניית אותו "דבר"? אין זאת כי אם בשיחה זו, מדובר על עסקת נשק בה המשיב 1 מבקש לרכוש אקדח ממשיב 2, בתנאי שבטרם הקנייה יעשה "ניסוי כלים" אלא שהתעוררה בעיה, אין בנמצא תחמושת. בלי תחמושת אי אפשר לערוך "ניסוי כלים". בלי "ניסוי כלים" אין עסקה. לפיכך משיב 2 פעל להשיג תחמושת על מנת לאפשר "ניסוי כלים" והוצאת העסקה על הפועל.

ובענין "ניסוי הכלים". כאן המקום להפנות לדו"חות השוטרים המעידים על שמיעת קולות הירי, באותו ערב ובאותן שעות, מהמקום בו על פי דו"חות העוקבים, מצויים היו השלושה. ועוד דבר, השלושה נפגשו זמן קצר לאחר קיומן של השיחות הללו, עולה השאלה, היכן הרכב (האוטו) או האופנוע אותו התעקש המשיב 1 לקנות באותו ערב? דא עקא שאין בנמצא אוטו או אופנוע שמשיב 2 מכר או רצה למכור למשיב 1! עולה מן האמור לעיל, כי השיחות מכוח הקלטות הסתר בין המשיב 1 לבין משיב 2 נסבו אודות רכישת אקדח על ידי המשיב 1 ממשיב 2.

לכך כמובן יש להוסיף ראיית ה-D.N.A של המשיב 2 על האקדח שנמצא ברכב שבשליטתו ובהחזקתו של משיב 1, החזקה העולה מתוך העדויות בתיק. אמו של המשיב 1 היא אשר שכרה לכאורה את הרכב. עובדה שנסתרה על ידה ונראה כי שכירות זו הינה למראית עין בלבד. ואני שואל, האם בעבירות המיוחסות למשיב 1 יש משום עבירות אלימות המכשירות עדות אם המשיב 1 נגדו על פי החוק? שהרי לפנינו עבירה אשר קשורה קשר בל ינותק עם אלימות, המכשירה עדות אם כלפי בנה. אך גם בלי להשיב לשאלה זו, על פני הדברים, על פי עדויות אחרות בתיק, קיימת תשתית ראייתית מוצקה ביותר, לפיה הרכב בו נתפס האקדח, היה בחזקתו הבלעדית של משיב 1 (ראו הודעתו של מקסים גוזיק מיום 9.7.19 אשר למעשה מאשר כי הטוסון הינה בשימוש ובחזקתו של המשיב 1).

מכאן, יש לעבור לבחינת גרסאות המשיבים. שהרי אם יהיו למשיבים הסברים לראיות לכאורה שפירטתי לעיל, דהיינו להימצאות האקדח, השייך למשיב 2 לפי ממצאי בדיקות ה-D.N.A, ברכב המוחזק על ידי משיב 1 ומשיב 3 המצוי עמו בכל אותו ערב, מלווה אותו ואף נוטל חלק פעיל בפעילות המתוארת על ידי העוקבים, ממילא, הסבר כזה יהיה בו כדי כרסום בראיות לכאורה.

עיינתי עיון מרובה פעמים בהודעות המשיבים. למעשה אין בפיהם מענה לראיות המפורטות לעיל. המשיב 1, בעת חקירותיו, נוקט בשיטה חכמה ומתחכמת ביותר. ככל שבחנתי אמרתי בהודעות השונות, באתי לכלל מסקנה כי למעשה המשיב 1 אינו מוסר גרסה. בכל עת שהוא נשאל שאלות ממוקדות אודות ממצאים ראייתיים אשר החוקרים מעלים, ומטיחים לפניו ושואלים להסברו - ממלא פיו מים. אך נראה כי ברוב תחכום אין המשיב 1 מסתפק בכך. שהרי על פי

הניסיון המצטבר, יודע הוא כי שתיקת חשוד בחקירתו פועלת לחיזוק הראיות לכאורה נגדו. לפיכך, באופן שיטתי, כמעט, בתום השאלות המופנות אליו, ואשר מסרב הוא להשיב עליהן, פוצח המשיב 1 בנאום חוצב להבות באשר לחפותו ובאשר לרדיפת המשטרה נגדו, ורדיפת החוקרים המשקרים ומעלילים ברב שקריהם עלילות שווא נגדו. אין בכך, בדברים הריקים הללו, שאינם עולים בקנה אחד עם הראיות לכאורה בתיק, כדי לסתור העובדה שהמשיב 1 למעשה אינו מוסר גרסה.

משיב 3 בחר בדרך פחות מתוחכמת. באופן פשוט ביותר אינו משיב לשאלות החוקרים, כאילו אין בידיהם ראיות נגדו בחקירה זו. בנסיבות הראייתיות בתיק זה, כפי שפירטתי לעיל, קיימת תשתית ראייתית מוצקה ביותר הקושרת גם את משיב 3 לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בשתיקתו בחקירה, יש כדי לחזק באופן ממשי ומשמעותי הראיות לכאורה נגדו.

בחנתי בכובד ראש ובאופן מעמיק ביותר טיעוני באי כוח המשיבים 1 ו-3. טענותיהם בקצירת האומר הן בכך, שהראיות הנסיבותיות בתיק זה, אין בהן כדי להוביל למסקנה אחת שהאקדח אשר נמצא ברכבו של המשיב 1 בנוכחות המשיב 3 קשור לשניים וכי הללו קנו האקדח באותו ערב ממשיב 2. אני סבור כי הטענות לפיהן מאן דהוא, אדם עלום ובלתי ידוע, הוא אשר הכניס את האקדח לרכבו של המשיב 1, בלי ידיעתו ובלי שיתופו, אין הן אלא טענות בעלמא שאינם נשענות אך על ניחוש גרידא. אין בטענות אלה כדי לסתור התשתית ראייתית הנסיבותית המוצקה המובילה למסקנה אחת והיא ביסוס המיוחד למשיבים 1 ו-3 בכתב האישום.

יתירה מזו, על פי הראיות שבתיק כפי שפירטתי לעיל, האקדח הוא אקדחו של משיב 2, למצער החזיקו בזמן מן הזמנים סמוך לפני שהגיע בדרך עלומה, כך לפי גרסת המשיבים (או אי גרסתם) לתא הכפפות ברכבו של משיב 1. ואני שואל כמו גם ההיגיון ישאל, הכיצד אקדח שהוחזק על ידי משיב 2 (לפי ש-D.N.A שלו מצוי על האקדח), הגיע לרכבו של משיב 1 בסופו של אותו ערב? ועוד פלא, האם ניתן לנתק האירועים אשר תועדו באותו ערב על ידי השוטרים העוקבים, מצלמות האבטחה, צילומי הסתר של השלושה, מכך שאקדחו של משיב 2 נמצא בסופו של אותו ערב, ברכבו של משיב 1 בנוכחות ושותפות משיב 3? האם איזה יד נעלמה נטלה האקדח שהוחזק על ידי משיב 2 והעבירה אותו לרכב, בלי ידיעת האדם שהחזיק ברכב - משיב 1? אין בכך הגיון וההיגיון כידוע הוא המוליך במסקנת הראיות הנסיבותיות.

לסיכום, אלה הראיות הנסיבותיות בתיק זה:

שיחות הטלפון שהוקלטו בהאזנת סתר, בין המשיב 1 למשיב 2 נסבו אודות רכישת נשק, הוא האקדח שנמצא באותו ערב, ברכב המוחזק על ידי משיב 1.

בהמשך לשיחות הללו, מספר שעות באותו ערב, נפגשו שלושת המשיבים, סמוך לביתו של משיב 2, כפי שנדברו לעשות כן בשיחות הטלפון לעיל, בין המשיב 1 למשיב 2.

בין השלושה התקיים מפגש, שאחריו, נסעו ברכביהם האחד אחר השני, למקום מרוחק ממקום המפגש, שהיה סמוך

לבית בו מתגורר משיב 2.

יחידת העיקוב של המשטרה עקבה אחר השלושה כל אותו ערב. נראו שני כלי הרכב של המשיבים, עוצרים, משיב 3 ירד מרכבו של משיב 1, בו נהג, נגש משיב 3 לרכבו של משיב 2 רכן לעבר חלון הנהג של הרכב, אחר כך פסע לעבר רכבו של משיב 2 כאשר מחזיק הוא בשתי ידיו דבר מה.

בשלב מסוים, סמוך לאחר המפגש, בוצע ירי בסמוך למקום מגוריו של משיב 2.

סמוך לאחר מכן, לאחר שהשלושה נפרדו זה מזה נצפה רכבו של משיב 2 נוסע בכביש 20 לכיוון צפון, ונכנס לחניון בית דירות המכונה "סיטי טאואר".

סמוך לאחר מכן, נעצר משיב 1 כשהוא סמוך לאותו רכב.

בחיפוש ברכב, נתפסו, בין היתר, כפפות ואקדח בתא הכפפות של הרכב.

על האקדח נמצא D.N.A של משיב 2.

על הכפפות נמצאו שרידי ירי ו- D.N.A של משיב 3.

על חולצתו ושערוותיו של משיב 2 נמצאו שרידי ירי.

אשר על כן, מסקנתי היא שקיימת תשתית ראייתית של ראיות נסיבתיות המבססות את המיוחס למשיבים 1 ו-3 בכתב האישום.

אני קובע דיון במעמד הצדדים ליום 20.10.19 בשעה 11:30.

המזכירות תעביר ההחלטה לב"כ הצדדים ותעדכן היומן.

משיבים 1 ו- 3 יובאו על ידי שב"ס.

ניתנה היום, ח' תשרי תש"פ, 07 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

